

der var ude en tur på motorped; Foss og Trond havde skudt genvej fra Trollheimshytta, så de havde allerede været der et par dage da vi andre troppede op.

Aftenen gik med bl. a., kortspil, hvor Bente og Trond helt tog pusten fra oss andre; og da vejret havde bedret sig i dagens løb, blev det også til at vi spillede ringspil i det frie. Det var næsten ikke til at komme sig til køjs denne sidste aften, men tilsidst blev der dog ro i lejren.

Sommer, sol og søndag, ja det var det faktisk den sidste dag, — og efter et alletiders morgenbord, hvor de kunstfærdige smør-anretninger gjorde stor lykke, skulle vi nyde denne sommerdag, der samtidig var afslutning på en dejlig uge i nær kontakt med naturen, og jeg tænker at vi alle var enige om, at vi ikke havde haft vor sidste ferie i fjeldet.

Halvdelen af flokken holdt sig i nærheden af hytten og fordrev tiden med at sole sig, plukke blomster og lign. Vi resterende syv begav os opover fjeldet til et lille tjern, foran os havde vi udsigt over Gjevilvandet og Gjevilvandskammene, og bag os havde vi udsigt op til Meskaret og fjeldene hvor vi havde gået dagen før i tæt tåge, nu lå det i solskinet og fristede os til at tage turen om igen. Efter en forfriskende dukkert i tjernet måtte vi vende næsen hjemad, da vi skulle spise lunch kl. 14 og drage fra Kåsa kl. 16.

Vore værtsfolk vinkede os afgårde, da vi sammenstuvet i en kreaturvogn svingede afgårde med retning Oppdal, alle sving blev taget på to hjul eller mindre, men vi nåede alle helskinnede frem til Oppdal; syngende af fuld hals fra vort høje stade, havde vi nok vakt berettiget opsigst hvor vi kom frem.

Vel fremme med toget i Trondhjem, blev vi modtaget af turkomiteens formand Per Vinje, der inviterede på kaffe på jernbanerestauranten, og efter hans velkomsthilsen tog Arne Chr. Karset ordet, og i enkle ord tolkede han den tak vi alle skyldte Bård Norberg, Trondhjems Turistforening og dermed turkomiteen for en vellykket tur.

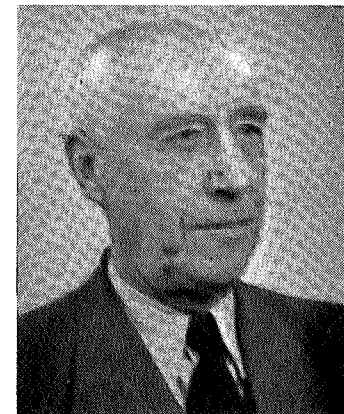
FERIETUR I ØSTFOLD

Av Helge Andrésen

Ferien sto for døren og med den de mange planlagte skogs- og fisketurer. Fra Eidsfoss hadde vi bestemt oss for å reise til vårt hjemsted Halden, eller retter sagt, Tistedal sør i Østfold. I stedet for å ta den korteste vei over Horten—Moss bestemte vi oss til å ta den bekjente rundreise om Oslo og kanalveien med D/S Turisten til Tistedal. Denne kanalreisen er jo bekjent for sine avvekslende og naturskjønne omgivelser.

Vi startet da fra Eidsfoss over Drammen til Oslo V over til Oslo Ø med tog til Sørumsand. Hittil var reisen helt ordinær, men fra Sørumsand skulle vi over til Urskog—Hølandsbanen. Denne banestumpen er vel den mest smalsporede av alle Norges smalsporede baner, med bare 75 cm banebredde.

Vi fikk da innstallert oss i disse smale «barnevognene» og i tidens fylde slingret vi avsted. Det var et under at redskapen holdt seg på skinnene, men fram kom vi, og med et skingrende seiershyl stoppet vi ved Skulerud som er endestasjon.

Her lå damperen «Turisten» klar til avgang og vi begynte den ca. 5 mil lange båtreisen gjennom Rødenessjøen, Øymarksjøen, Aremarksjøen, Asperen og tilslutt Femsjøen.

Disse sjøene ligger som perler på en snor forbundet med hverandre med til dels trange elver. Enkelte steder så smale at vi makelig kunne ta i løvverket på begge sider av båten når den med sakte fart passerte de trangeste pass. Jeg ventet hvert øyeblikk at båtsidene skulle skrape mot fjellsidene og holdt pusten av bare «spenning». Men fram kom vi i god behold, skipperen kunne nok sine saker.

Så videt en ny sjø seg ut med skogkledte småøyer, velstelte, pene småbruk omkranset av vakre skoglier. Ja, «Fagert er landet» det er sikkert.

Tilslutt var vi framme ved nest siste etappe, Brekke sluseanlegg som er den høyeste slusestrapp i Europa, hvor vi i fire slusekamre sank 26 m for å komme på nivå med Femsjøen.

Hele anlegget er naturligvis mekanisert slik at det var bare til å trykke på en knapp så var det «Sesam lukk deg opp og de svære sluseporter åpnet seg uten synlig påvirkning.

Ved foten av dammen, som forøvrig er Norges høyeste med sine 40 m fra fundament til damkrone, er det samtidig med sluseanlegget bygget en stor kraftstasjon som utvikler 10 000 HK.

Ja, så var vi da nede på den 5. sjøen som av samme grunn har fått navnet Femsjøen og som vel er den vakreste av dem alle med sine mange vakre øyer og smilende omgivelser. Kan hende at det er fordi det er min barndoms og ungdoms sjø. Her hadde jeg i mange år fisket og krepset om sommeren, sneket meg etter århanen i så mangen en herlig vårmorgen når den spilte på noen av de holmer og øyer som Femsjøen er så rik på.

Men «Turisten» stampet ufortrødent på og alt for snart var vi i sydenden av Femsjøen og kom inn i den sagnomsuste Vaelven, eller Bjørnsta-vaet som det rettelig heter. Her var det svenskene gikk over i 1718 og 1814 når de skulle omgå og angripe Fredriksten festning. I Vaelven lå Kanalreisens siste brygge og en i alle deler hyggelig reise var slutt.

Etter behørig å ha hilst på familien skulle en av de mange

fisketurer startes. Min svoger og jeg ble enige om å forsøke ørreten i Kverntjern som ligger langt inne i Ankerfjellet. Da det bare skulle være en dagstur var heldigvis ikke oppakningen så stor. Det skulle siden vise seg at det også manglet en viktig dell!

Vi skulle over Bjørnstadfjellet hvor det snodde seg en kronglete sti med det prangende navn Sakseterveien. Nå ja, vei og vei, men den slynget seg da over pene furumoer, forbi blinkende småtjern som dessverre var fisketomme.

Men det var strålende sommervær da vi i pen gangfart tok oss innover fjellet. Etter en tre timers marj var vi tilslutt framme ved Kverntjern. Det første vi fikk se da vi kom fram til vannet var en stor elgokse som sto nokså langt ute i det våte element og glodde nokså olmt på oss. Plutselig kastet den seg helt rundt og bykset tillands så vassføyka sto om den.

Den passet for så vidt godt inn i bildet av det trolske og ensomme tjernet.

Men det var fiske vi skulle og det ble også et fiske vi husket lenge. Vi skulle «harvefiske» ørret. Det er et fiske som ikke er mye kjent og består i at 2—3 marker settes på kroken og hele herligheten dras i vannoverflaten. Ørreten som antagelig tar dette for et eller annet svømmende spiselig hugger gladelig agnet i seg når den er i bitet. Da fisket dessuten foregår i mørket, jo mørkere jo bedre, blir det ikke mange finesser med å få fisken på land, det er bare å gi et lite tilslag når en hører plasket i det samme den slår på, og så dra opp. Detter det en fisk av er det intet å gjøre ved det, det biter straks en ny.

Men du verden for et anstrengende «yrke» i mørket, det blir mange fotbad så lenge fisket står på, men morsomt er det.

Denne gang bet ørreten som besatt, vi fikk i løpet av et par timer 70 ørreter, og Gud vet hvor mange som ramlet av i mørket.

Det er nok mange sportsfiskere som rynker på nesen av slikt fiske, men de forstår ikke sjarmen ved å smygge seg rundt et nattestilt vann og bare fiske etter lyden av plasket når ørreten slår på. Jeg syns det er en av de mest spennende fiskemåter etter ørret.

Ja, etter et par timer var moroen slutt dessverre for denne

gang, og nå skulle det smake godt med litt ramsterk kaffe og en matbit.

Opp med kaffekjel Helge, sa min fiskebror, nå skal det kokes kaffe. Jeg til å romstere i ryggsekken etter kjelen, men der var ingen kaffekjel. Nei, du må nok ha kjelen sjøl du far, sa jeg. Han til å endevende sin ryggsekk men heller ikke der noen kjele.

Nå var gode råd i sannhet dyre, kaffe måtte vi jo ha. Vi tar markboksen og bruker den, sa Alf, det hørtes unektelig litt uappetittlig ut men —

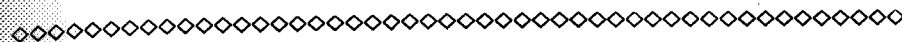
Boksen ble tømt for resterende mark, huttemeg tu; skurt utallige ganger med sand og vann og tilslutt utkokt. Så ble det fylt på igjen med tilbehør og kokt.

Andektig tok vi en liten slurk hver. Jo, det smakte da kaffe uten noen større bismak, men hele tiden mens vi spiste måtte vi snakke om noe helt annet. Jeg har, sant å si, spist flere ganger med bedre appetitt!

Nå lysnet det mot dag og vi tok igjen fatt på veien over fjellet godt fornøyet med et riktig morsomt nattfiske.

Ja, dette ble opptakten til mange morsomme fisketurer i både Femsjøen og Asperen. Her var det gjedde og abor som måtte stå for støyten og det var ikke bare småtteri vi dro opp gjennom mange dagers herligt friluftsliv.

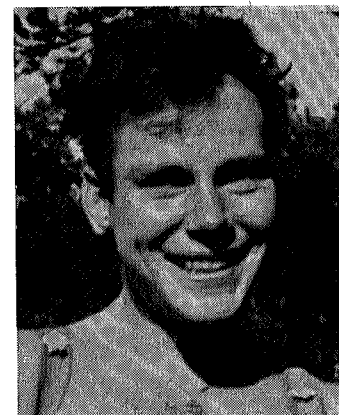
Så var ferien slutt for det året og det bar hjemover til Vestfold igjen med bane, båt og buss. Hjem til kontoret hvor livet består av kroner og øre, kilo og tonn, timer og minutter, men også til mange herlige søndager etter fugl og hare — når den tid kom.

FRAM FOR ROVERBREVET

Av Chr. Andersen

Med stor optimisme pigget jeg av gårde på min siste store ferd for selve Roverbrevet. Endelig skulle jeg, om ikke fullføre, så i allefall komme et stykke videre på Speiderveien som hittil har gitt meg så mye verdifullt. Jeg stakk bortom Stortjønna, som snarest, for å titte litt på Sidensvansens tilholdstre for et par år tilbake. Deretter pigget jeg oppover Aursjøvola der noen fiskuser holdt på med å bore hull for isfiske. God mosjon fikk de i allefall da de først nådde vann på 1 m og 20 cm. Men fisk fikk de imidlertid og jeg var til og med så heldig å få overlatt noen rørpinner for mitt behov. Det gikk fort unna på mine smekre langrennski. Overalt i fjellet krydde det av harespor, men av levende synlig vilt var det foreløbig nokså sparsomt. En enslig rypestegg flakset imidlertid opp like før ankomsten til det vakre Skarstjernet og knegget ivrig, idet den gav et lite stykke av seg selv i form av en fjærpist til mitt hovedarbeide på Røverturen.

Skarstjernet, som ligger midt i Sølenskarret, er et yndet tilholdssted for villrein. Dessverre så jeg ingen der nu, men det var ennu